

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. МІЛЛІ

— **Р**озкажіть-но мені про себе, Міллі.
Ніна Вінчестер ледь подається вперед на своїй канапі з облямуванням кольору карамелі. Вона сидить, закинувши ногу на ногу, з-під берега шовковистої білої спідниці трохи видно коліна. Я не надто добре розуміюся на брендах, але цілком очевидно: усе вбрання Ніни Вінчестер вартує дуже великих грошей. Її кремова блузка викликає в мене неймовірне бажання простягнути руку й помацати тканину — хай навіть цей рух означатиме, що я не матиму жодного шансу отримати цю роботу.

Справедливості заради, у мене й так жодного шансу її отримати.

— Власне... — розпочинаю я, ретельно добираючи слова. Навіть діставши всю цю бісову кількість відмов, я все одно не полишаю спроб. — Я виросла в Брукліні. Працювала в багатьох наймачів хатньою помічницею, як зазначено в моєму резюме...

Еге ж, у моєму *ретельно сфальшованому* резюме.

— Я люблю дітей. А також... — Роззираюся, видивляючись собачу жувальну іграшку чи котячий лоток. — А також тваринок.

В оголошенні про вакансію хатньої помічниці про тваринок не йшлося. Утім краще вже перестрахуватися. Адже люди, котрі люблять тваринок, завжди всім подобаються.

— Бруклін! — Місис Вінчестер широко всміхається. — Я теж зростала в Брукліні. Ми ж бо майже сусідки!

— Так, а й справді! — ствердно киваю я, хоча це геть не так.

У Брукліні чимало престижних районів — за крихітний будиночок в одному з них довелося б нирку продати. Але моє дитинство минуло зовсім не там. У цьому ми з Ніною Вінчестер не маємо геть нічого спільного, але, якщо вона воліє вірити в те, що ми були сусідками, я залюбки їй підіграю.

Місис Вінчестер заправляє за вухо пасмо золотаво-білявого волосся. У неї модна стрижка боб, завдовжки якраз така, щоб відтягнути увагу від подвійного підборіддя. Їй добряче за тридцять, і, з іншою зачіскою та в іншому вбранні, вигляд вона мала б цілком пересічний. Однак завдяки неабияким статкам жінці вдалося витиснути максимум з подарованого їй природою. Це варте поваги, хай там що.

Я над власною зовнішністю теж попрацювала — але в геть протилежному напрямі. Хай навіть я на десять років молодша за жінку, яка сидить навпроти, але мені зовсім не треба, щоб вона сприймала мене як потенційну загрозу. Тому задля цієї співбесіди вибрала довгу грубу вовняну спідницю, яку купила в секонд-генді, і поліестерову білу блузку з рукавами-«ліхтариками». Моє світло-каштанове волосся зібране й затягнуте в суворий вузол на потилиці. Я навіть купила собі важкі й геть не потрібні окуляри в черепаховій оправі, що тепер у мене на перенісці. Вигляд у мене професійний і вкрай не привабливий.

— Отже, щодо ваших обов'язків, — каже господиня. — Переважно йдеться про прибирання, інколи доведеться приготувати щось легеньке, якщо ви не проти. Чи ви добре куховарите, Міллі?

— Так, добре. — Те, що я вправно готую, — єдиний з пунктів мого резюме, який повністю відповідає дійсності. — Я чудова куховарка.

Блідо-блакитні очі Ніни Вінчестер радісно блищать.

— Чудово! Відверто кажучи, нам зрідка випадає нагода посмакувати доброю домашньою їжею. — Вона форкає. — Та хіба ж у когось нині є час на куховарство?..

Я кусаю себе за язика, утримуючись від різкого коментаря. Мені ж бо невідомо анічогісінько про те, що в неї за життя. Той факт, що ця жінка дуже заможна, ще не означає, що вона розпечена.

Утім, якби була в мене зайва сотня баксів, я поставила б її на те, що Ніна Вінчестер розпечена аж до неспромоги.

— А ще нам інколи буде потрібна допомога із Сесілією... — каже місис Вінчестер. — Наприклад, може знадобитися забрати її по обіді зі школи чи від подружки. Адже ви маєте автівку, чи не так?

Я насили втримуюся, щоб не розреготатися, почувши запитання. Так, у мене справді є автівка... власне, це взагалі *єдине*, що в мене зараз є. Мій «ніссан», якому вже десять років, просмердів усю вулицю перед її будинком, і саме в ньому я наразі живу. Усе моє манаття лежить у багажнику. Останній місяць я спала просто на задньому сидінні.

Коли місяць проживеш у власній автівці, починаєш розуміти, які важливі в нашому житті всі ці дрібнички. Туалет. Рукомийник. Можливість випростати ноги, коли лягаєш спати. Оцього останнього мені бракує найдужче.

— Так, у мене є автівка, — кажу я.

— От і чудово! — Місис Вінчестер плескає в долоні. — Певна річ, я дам вам автокрісло для Сесілії. Їй потрібна додаткова подушка, щоб користуватися пасками безпеки. Для того щоб відмовитися від неї, Сесілія ще не вигнала-ся у зріст, та й у вазі не дотягує. Фахівці з американської педіатричної академії вважають, що...

Поки Ніна Вінчестер розводиться про те, якими мають бути зріст і вага дитини, щоб відмовитися від використання додаткових подушок, я вирішую скористатися нагодою і роздивитися. Меблювання у вітальні суперсучасне. Такого величезного телевізора з пласким екраном мені досі взагалі не траплялося бачити. Звісно, деталізація зображення в нього просто неймовірна, а в кожній частині кімнати тут понапхано динаміків з ефектом просторового звучання, щоб досягти оптимального ефекту. В кутку — справжній камін, поличка над ним захаращена світлинами родини Вінчестерів, знятими під час поїздки до найвіддаленіших місцин у світі. Скидаю очі — стеля просто-таки запаморочливо висока, на ній висяюється мерехтлива люстра.

— А ви як вважаєте, Міллі? Адже я маю слухність, чи не так? — питає місис Вінчестер.

Кліпаю. Гарячково намагаюся згадати, про що тут щойно йшлося, і збагнути, про що вона могла мене спитати. Але намарно.

— Так, звісно, — кажу я.

Хай там про що мова, моє «так, звісно», схоже, неабияк потішило її.

— Я така рада, що й ви тієї самої думки!

Вона ставить ноги рівно. Потім знову закидає одну на одну. Ноги в неї грубенькі.

— І, певна річ, — веде далі вона, — залишилося ще питання оплати. Ви ж бачили суму, вказану в оголошенні, так? Вона вас влаштовує?

Сковтую слину. Сума, вказана в оголошенні, мене не просто влаштовує. Якби я була мультяшною героїнею, то в моїх очах, коли я читала те оголошення, крутилися б лічильники зі знаком долара. Проте саме обіцяна винагорода мало не віднадила мене від того, щоб надіслати

резюме. Людині, яка пропонує таку зарплатню, людині, яка живе в такому будинку, ніколи не спаде на думку взяти на роботу таку, як я.

— Так, — видихаю трохи здушено. — Так, мене влаштовує.

Вона зламає брову.

— Ви ж бо в курсі, що йдеться про роботу з проживанням, так?

Це вона що, цікавиться, чи не проти я полишити свої розкішні апартаменти на задньому сидінні «ніссана»?

— Так, я знаю.

— Чудово! — Вона підсмикує сукню й зводиться. — Може, тоді я влаштую вам екскурсію будинком? Щоб ви бачили, на що зголошуєтеся?

Я теж зводжуся. Місис Вінчестер узута в черевички на підборах, навіть у них вона всього лишень на декілька дюймів¹ вища, ніж я у своїх черевичках на пласкій підшві. Утім враження таке, наче вона значно вища за мене.

— Так, авжеж! Чудова ідея!

Вона демонструє мені будинок, розповідає про нього аж так детально, що вже починаю гадати: можливо, я помилилася, хибно зрозуміла оголошення, і ця жінка — ріелторка, яка сприйняла мене за потенційну клієнтку. Будинок справді *дивовижний*. От було б у мене зайвих чотири-п'ять мільйонів доларів, я достеменно його придбала б. На додачу до першого поверху — з величезною вітальнею і кухнею зі свіжим ремонтом — є ще другий, на якому розташована спальня містера й місис Вінчестер, кімната їхньої доньки Сесілії, кабінет містера Вінчестера й кімната для гостей — викапаний номер десь у найкращому готелі Мангеттену. А біля наступних дверей місис Вінчестер зупиняється з урочистим виглядом.

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 сантиметра.

— А тут у нас... — Вона рвучко розчахує двері. — Наш домашній кінотеатр!

І справді, це кінотеатр, справдешній кінотеатр *просто в будинку* — наче мало їм першому поверсі. Справжня глядацька зала, з розташова отого величезного телевізора на ними у формі амфітеатру рядами й величезним, від підлоги аж до стелі, екраном. Навіть автомат для попкорну стоїть у кутку...

За мить я помічаю, що місис Вінчестер дивиться на мене, очікуючи реакції.

— Вау! — виголошую я; сподіваюся, у голосі звучить належний захват.

— Чудово, еге ж? — Жінка тремтить від захоплення. — У нас величезна відеотека, тож є з чого вибрати. І, певна річ, усі звичайні канали. Ще й стрімінгові сервіси підключено.

— Певна річ, — киваю я.

Вийшовши нарешті з кінотеатру, ми підходимо до останніх дверей у самісінькому кінці коридору. Ніна зупиняється, поклавши руку на дверну ручку.

— Це моя майбутня кімната? — питаю я.

— Так, майже.

Вона натискає на ручку. Та піддається, голосно рипнувши. Мимоволі зауважую, що ці двері — зі значно грубішої деревини, ніж усі інші. А за дверима — темні сходи.

— Ваша кімната нагорі. У нас є ще мансардний поверх.

Темні, вузькі сходи зовсім не такі розкішні, як усе в цьому будинку, — і що, невже справді так важко було вкрутити тут бодай якусь лампочку? Але, звісно, я звичайна челядь. Ніхто й не розраховував, що на облаштування моєї кімнати витратять таку саму суму, як на той домашній кінотеатр.

Піднявшись сходами, опиняємося у вузькому коротенькому коридорі. На відміну від першого поверху, тут

стеля аж лячно низька. Мене довготелесою не назвеш, але виникає мимовільне бажання втягнути голову в плечі.

— У вас буде свій санвузол. — Вона киває на двері ліворуч. — А оце — ваша майбутня кімната...

Місис Вінчестер рвучко прочиняє інші двері. Усередині темно, хоч в око стрель, аж тоді вона смикає за якийсь поворозок — і вмикається світло.

Кімната крихітна. Іншого визначення тут годі знайти. Але якби ж то лишень це!.. На додачу стеля тут укїсна, це справді мансарда. У глибині кімнати стеля вже десь на рівні моєї талії. У спальні Вінчестерів стоїть величезне ліжко, гардероб і туалетний столик з горіхового дерева. У цій кімнаті — маленьке односпальне ліжко, приземкувата книжкова шафа й крихітний комод із дзеркалом. Над ним угорі — дві лампочки без плафонів.

Словом, кімната дуже непоказна, але мене це влаштує. Якби вона була аж *надто* затишна, я була б певна, що робота мені не світить. А те, що ця кімната така миршавенька, означає: вимоги в господині не такі вже й високі, а отже, у мене є крихітний, мацюпусінський шанс.

Однак щось тут є... Щось, що мене непокоїть.

— Перепрошую, що кімната така маленька, — місис Вінчестер зсуває брови. — Але тут вас ніхто не турбуватиме.

Підходжу до одинарного вікна. Воно таке саме маленьке, як і кімната. Майже з мою долоню завбільшки. А виходить на заднє подвір'я. Там, унизу, садівник — я вже бачила його на головному подвір'ї, коли заходила в будинок, — підстригає живопліт величезними садовими ножицями.

— То що скажете, Міллі? Вам подобається?

Озираюся й бачу: місис Вінчестер усміхається. Я досі не годна до пуття визначити, що саме мене непокоїть. Щось у цій кімнаті викликає в мене страх — шпарка кулька вовтузиться десь у сонячному сплетінні.